

GROCHÓWECZKA

GAZETKA SZKOLNA DLA KLAS 1-4

NR 2 STYCZEŃ – MARZEC 2018

Międzynarodowy Dzień

Teatru

27 marca

Spis Treści

Str.3 -Wstęp

Str.4 - Wywiad z Panem Michałem Żebrowskim

Str.7 - Recenzja spektaklu pt. Babcia mówi pa pa” w reżyserii Agaty Biuziuk.

Str.10 - Jak zachowywać się w teatrze?

Str. 11 - Trochę dobrego humoru...

Cześć,

Aktualny numer gazetki poświęcony jest przede wszystkim teatrowi. 27 marca 2018 r. obchodzony jest Międzynarodowy Dzień Teatru. Z tej okazji chcielibyśmy przybliżyć Wam magię teatru. Przedstawimy Wam kilka zasad dotyczących zachowania się w teatrze, wywiad z Panem Michałem Żebrowskim, opowiemy o nowym przedstawieniu w Teatrze Rampa pt. „Babcia mówi Pa Pa”.

Zachęcamy wszystkich naszych czytelników do kontaktu z nami, przesyłania nam artykułów lub tematów o których chcielibyście przeczytać w naszej gazetce.

Życzymy milej lektury.

Redakcja Grochóweczki

Zuzanna Kuraś

Karolina Lampart

Julia Różańska

[Kontakt: grochowkaszkolna@gmail.com](mailto:grochowkaszkolna@gmail.com)

Wywiad z Panem Michałem Żebrowskim

W związku z tym, że w marcu przypada Międzynarodowy Dzień Teatru, najbliższy numer naszej gazetki chcieliśmy poświęcić teatrowi. Kto może wiedzieć o teatrze więcej niż aktor występujący od wielu lat na deskach słynnych polskich teatrów, a od kilku lat jest także dyrektorem jednego z nich.

Mimo, że nie do końca wierzyliśmy w powodzenie, postanowiliśmy zwrócić się z prośbą o wywiad do Michała Żebrowskiego. Ogromne było nasze zdziwienie i duża radość, gdy otrzymaliśmy pozytywną odpowiedź. Z aktorem spotkaliśmy się w Teatrze 6.Piętro. Fragment tego wywiadu możecie przeczytać w naszej gazecie, a całość znajdziecie na stronie naszej szkoły. Zapraszamy do lektury.

G: Od jakiego spektaklu zaczęła się Pana przygoda i kariera aktorska?

MŻ: Od „Robin Hooda”. Miałem 12 czy 13 lat i występowałem w podziemiach kościoła na Pl. Grzybowskiem. Zajęliśmy 3. miejsce w konkursie teatrów dziecięcych. Pamiętam pojedynkę z małym Johnem, w którym dostałem naprawdę pałką w głowę, upadłem i byłem lekko zamroczony, ale dotrwałem do końca przedstawienia. Doczekałem na końcu takich recenzji, że przedstawienie było takie sobie, ale za to pojedynki były dopracowane były do perfekcji, rzeczywiście były bardzo wiarygodne.

G: Jak zaczął Pan się interesować teatrem?

MŻ: Po prostu mając kilkanaście lat poszedłem do teatru na przedstawienie „Sztuka konwersacji”. (...) No i poczułem, że magia teatru, tego świata, tego, co widzę jako młody chłopak kusi mnie i ciągnie. Zadałem sobie pytanie czy ja przypadkiem nie mógłbym tak chodzić po scenie i gestykulować - tak się zachowywać jak ci dojrzały, wspaniali aktorzy. Zapisalem się do kółka recytatorskiego (...). Tak zaczęła się moja droga konkursowa, czyli ogólnopolskich konkursów recytatorskich, zamiłowanie do poezji, zainteresowania poezją, a potem śmiało zdawanie do szkoły teatralnej.

G: Od kiedy Pan chciał zostać aktorem?

MŻ: Od kiedy wygrałem pierwszy konkurs recytatorski poczułem, że to co mi się wydaje, jest tożsamy z tym co widzowie czują po drugiej stronie.

G: Jak długo przygotowuje się Pan do roli i jakie Pan ma sposoby na zapamiętywanie tekstu?

MŻ: Bardzo długo przygotowuje się do roli i bardzo to lubię. Najbardziej w całej pracy lubię próby aktorskie, które prowadzą do tego, aby spektakl nabrał odpowiedniego kształtu.

Lubię znać tekst swój, lubię znać tekst swoich partnerów, jestem aktorem, który uważa że znajomość tekstu na próbach aktorskich dla aktora jest tym samym, co dla malarza posiadanie płótna i pędzli i farb. Jeśli nie masz płótna i pędzli, farb to nie możesz malować. Aktor jeśli nie zna tekstu to nie może grać, ponieważ udaje że gra, a nie gra.

G: Czy może Pan opowiedzieć o przesądach w teatrze?

MŻ: Ja jestem bardzo przesądny w teatrze, jeśli tekst upada czyli egzemplarz sztuki na podłogę, to wtedy jest obowiązek przydepnąć go nogą, aby sztuki nie „położyć”.

Jest przesąd, że nie można też gwizdać w teatrze. Opowiem wam dlaczego. Kiedyś w teatrze cała maszyna scenograficzna była poruszana za pomocą lin, które obsługiwali marynarze posługujący się takim kodem gwizdania. Więc jeżeli ktoś sobie prywatnie gwizdał, to to gwizdanie mogło być zinterpretowane opatrnie, ktoś mógłby pociągnąć za nieodpowiedni sznurek i scenografia mogła zaważyć się na głowę, więc gwizdanie prywatne było zakazane.

G: Czy lubił Pan chodzić do szkoły i dobrze się uczył?

MŻ: Lubiałem chodzić do szkoły wyłącznie z tego powodu, że miałem tam bardzo dobrych kolegów, a lubiałem uczyć się historii i języka polskiego i W-F u

G: Bardzo dziękujemy za wywiad.

Wywiad przeprowadziły:

Klaudia Chochlewicz

Zuzanna Kuraś

Aleksandra Lampart

Karolina Lampart

Julia Różańska

Recenzja spektaklu pt. „Babcia mówi pa, pa” w reżyserii Agaty Biuziuk.

Teatr Rampa. Warszawa, 3 lutego 2018 r.

W związku z głównym tematem naszej gazetki postanowiliśmy zwrócić się z prośbą do teatru Rampa z o możliwość zwiedzenia teatru i zadania kilku pytań o jego funkcjonowaniu.

Na naszą prośbę odpowiedział Pan Daniel Wójtowicz – jeden z dyrektorów teatru i zaprosił naszą redakcję na premierę spektaklu pt. „Babcia mówi pa, pa”. Tuż przed premierą Pan Dyrektor bardzo ciekawie opowiedział nam o teatrze i oprowadził nas po jego zakamarkach. Zobaczyliśmy sale teatralne, garderobę, charakteryzatornię, rekwizytornię i zajrzeliśmy za kulisy. Byliśmy świadkami atmosfery przedpremierowej. O szczegółach naszej wizyty przeczytacie w numerze „Grochówki” i na stronie internetowej naszej szkoły. Bardzo zachęcam Was do tej lektury.

Ja natomiast chciałabym opowiedzieć Wam o przedstawieniu.

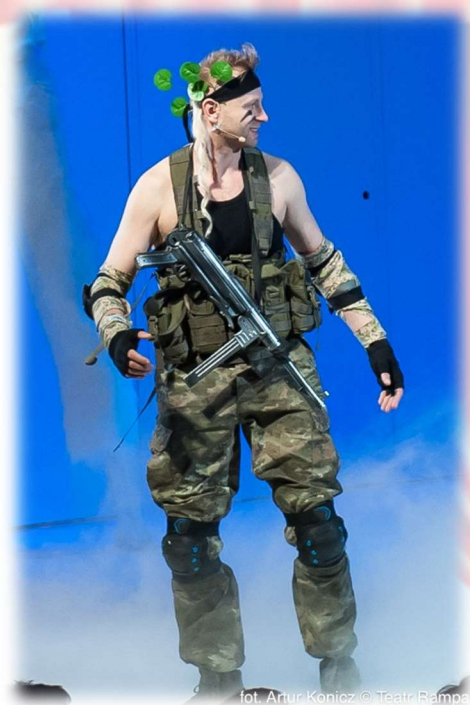

Spektakl opowiada o chłopcu imieniem Krzyś, którego babcia pewnego dnia zniknęła, a rodzice nie potrafili mu wyjaśnić co się stało. Wyrusza on w niezwykłą wędrówkę, aby odnaleźć babcię. Towarzyszą mu jego ulubiona zabawka – dzielny Komandos i głos przewodnik - Anioł Stróż. Po drodze spotykają porzucone i zbuntowane zabawki, dzieci, które nie chcą dorosnąć i pegazy, które pomagają odnaleźć babcię. Pociesza ona Krzysia i spokojnie wyjaśnia tajemnicę swojego odejścia.

Sztuka pokazuje nam, że nawet jak nasi bliscy odchodzą to i tak cały czas nas obserwują i otaczają opieką.

Najbardziej podobał mi się fragment o porzuconych zabawkach. Postacie były zabawne, ale ich smutne opowieści ukazują nam losy porzuconych zabawek, zwierząt i ludzi. Ta część przedstawienia zrobiła na mnie największe wrażenie.

Podobał mi się także ruch sceniczny, a w szczególności poruszanie się pegazów na szczudłach i taniec bohaterów sztuki. Uwagę zwracały także ładne, nowoczesne i kolorowe kostiumy.

fot. Artur Konicz © Teatr Rampa

fot. Artur Konicz © Teatr Rampa

Moi rodzice uważają, że spektakl był bardzo interesujący, ponieważ wszyscy autorzy sztuki, scenografowie, twórcy muzyki i projekcji multimedialnych potraktowali młodych widzów bardzo poważnie i zrobili bardzo profesjonalne, nowoczesne i artystyczne przedstawienie. Bardzo podobała im się muzyka i piosenki wykonywane przez Anioła Stróża.

Wszystkich zachęcam do obejrzenia tego przedstawienia. Uważam, że będzie to hit wśród warszawskich przedstawień dla dzieci.

Po uroczystym zakończeniu spektaklu i podziękowaniu wszystkim aktorom i twórcom, zostaliśmy zaproszeni na bankiet, podczas którego mogliśmy przeprowadzić wywiady z odtwórcami ról, zrobić zdjęcia i zebrać autografy.

Dla nas wszystkich była to wielka przygoda i przyjemność, dlatego chcielibyśmy złożyć najserdeczniejsze podziękowania Panu Danielowi Wójtowiczowi oraz wszystkim pracownikom teatru, przez których zostaliśmy tak wspaniale przyjęci.

Karolina Lampart

Jak zachowywać się w teatrze?

Teatr to miejsce, w którym przestrzeganie zasad dobrego wychowania jest bardzo ważne. Komfort wszystkich – zarówno widzów, jak i aktorów, w znacznym stopniu zależy od tego, czy będą się oni wzajemnie szanować i pamiętać o tym, jak istotny jest *savoir vivre*, czyli zasady zachowania.

O jakich więc zasadach dobrego wychowania należy pamiętać, wybierając się do teatru? O tym przeczytasz poniżej.

W teatrze obowiązują dość rygorystyczne zasady dobrego wychowania. Trzeba pamiętać o odpowiednim stroju, o odpowiednim zachowaniu, niedopuszczalne jest jedzenie, rozmowy... Poniżej najważniejsze z reguł obowiązujących w teatrze:

- zawsze wybieraj odpowiedni strój – powinien być on stonowany, nierzucający się w oczy, ale równocześnie elegancki; jeżeli wybierasz się na premierę, włóż strój wizytowy;
- okrycie wierzchnie zostawiaj zawsze w szatni;
- nie zabieraj ze sobą na przedstawienie jedzenia (!);
- jeżeli spóźnisz się na spektakl, czekaj do przerwy, aby zająć swoje miejsce – wchodzenie w trakcie spektaklu może bowiem rozproszyć aktorów; równocześnie pamiętaj, że w większych teatrach często dostępne jest specjalne pomieszczenie, w którym osoby spóźnione mogą oglądać spektakl na ekranie;
- przechodząc do swojego miejsca w rzędzie, idź zawsze przodem do siedzących osób;
- jeżeli chcesz wręczyć aktorom kwiaty, zostaw je wyznaczonemu do tego osobom, zawsze z liścikiem, dla kogo są one przeznaczone;
- nie rozmawiaj w trakcie spektaklu i nie wychodź z sali;
- pamiętaj, że owacje są dla aktorów bardzo miłe, jednak zachowuj je na koniec spektaklu i nigdy nie krzycz ani nie gwizdź!

Karolina Różańska

Humor

Rozmawia dwóch aktorów teatru:

- Podobno na występie obrzucono Cię pomidorami?

- Niestety.

- Ale słyszałem, że były też oklaski?

- Tak, przy trafieniach.

W gabinecie dyrektora teatru:

- Więc chce się pan u nas zatrudnić jako sufler? A jakie ma pan kwalifikacje?

- Przez całą podstawówkę i liceum siedem razy wyrzucano mnie ze szkoły za podpowiadanie.

Redakcja Grochóweczki:

Zuzanna Kuraś

Karolina Lampart

Julia Różańska

Kontakt: grochowkaszkolna@gmail.com